INVAZIA DE PE MARTE

de Brian Stableford

Traducerea: Dorin Deaconescu

Bowring se afla în staul, recoltând sângele de la scroafe când auzi cele două elicoptere, şi nici după ce acestea trecură de trei ori pe deasupra, nu se grăbi să iasă ca să vadă despre ce este vorba. Continuă să înfigă acele în gâturile animalelor, lucrând cu precizie mecanică. Câteva, dintre cele tinere, se mişcară în hamace, gemând slab, şi le mângâie absent, liniştindu-le. Nu se gândea la ele ca la nişte fiinţe sensibile — nici un fermier nu-şi poate permite să fie sentimental faţă de animalele pe care le creşte, iar cei de la fermele de sânge, cu atât mai puţin. Pentru el, erau doar nişte fabrici vii, linii automate de producţie, condiţionate genetic pentru a produce un număr sporit de leucocite şi globule roşii.

Ieşi abia după ce termină treaba, se opri în faţa uşii şi-şi umbri ochii de soarele dimineţii, pentru a privi elicopterele care treceau pentru a patra oară, uruind, peste ferma sa. Erau verzi şi purtau însemnele armatei. Trecură jos, la vreo 30 - 35 de metri, aproape atingându-i antena parabolică ancorată pe coşul casei.

- Căraţi-vă dracu’ de lângă ferma mea! (Rostise cuvintele cu voce tare, dar fără a se obosi să strige - oricum nu l-ar fi auzit.) Căraţi-vă o dată şi nu vă mai întoarceţi! Aparatele de transport ale armatei îi reaminteau întotdeauna de ARES. Uneori, chiar şi vehiculele obişnuite i-l reaminteau; Din acest motiv prefera să stea în casă când trecea camionul care prelua recolta de sânge a zilei, lăsându-i pe şofer şi ajutorul său să încarce singuri containerele.

În cabina primului elicopter, soldatul de lângă pilot vorbea într-un microfon, în timp ce arăta în jos, spre el, însă ambele îşi continuară zborul fără a încerca să aterizeze. De data asta nu se mai întoarseră, ci dispărură în depărtare, pe firul văii, înspre mare.

- Ce dracu’ mai e şi asta? se întrebă Bowring, deşi nu era nimeni care să-i răspundă. Nu se jena să vorbească cu glas tare - era un privilegiu al izolării în care trăia.

Se întoarse în staul, să verifice tuburile şi începu să le deconecteze, unul câte unul. Luă apoi pungile cu sânge şi le aşeză cu grijă, meticulos, între straturi de gheaţă, în bidoanele de oţel cu pereţii dubli, vidaţi, în care vor călători către oraş. Sigilă cu grijă fiecare bidon, asigurându-se că toate etichetele erau completate în întregime, apoi le rostogoli în curte, de unde

avea să le ridice camionul. Le aranjă sub umbrarul de lângă poartă şi le acoperi cu o foaie de cort. Camionul urma să vină la 10 şi, de obicei, nu întârzia, dar el era întotdeauna prevăzător. Ca urmare a pregătirii sale din trecut, devenise un adevărat automat când era vorba de activităţi rutiniere.

De cum intră în casă, ştiu că ceva nu era în ordine. Nu se vedea nici un deranj, nici o urmă suspectă, dar ştiu că în timp ce el era în staul, cineva intrase în casă, profitând de uşa descuiată Echilibrul mirosurilor dinăuntru fusese stricat şi, cu toate că parfumul dulce-acrişor al sângelui de porc îi umplea încă nările, sesizase schimbarea - atât de amănunţit îşi cunoştea spaţiul în care locuia şi trăia. Era o altă urmare a lungilor luni din interminabilele călătorii de întoarcere acasă, pe ARES, când universul său fusese limitat la interiorul unui costum de zbor, parţial defect.

Merse în bucătărie, luă puşca din dulapul de sub chiuvetă şi o încărcă cu două cartuşe din sertar, apoi rămase nemişcat, ascultând cu atenţie, încercând să surprindă zgomotul vreunei mişcări furişate. Cu totul neaşteptat, ceea ce auzi fu un scâncet înfundat. Semăna cu cel al tinerelor scroafe atunci când erau prea pline cu sângele produs de organismul lor, extrem de prolific, sau când vreun cowboy în elicopter le tulbura liniştea.

Sunetul venea dinspre dormitor. Îşi descălţă cizmele şi, se îndreptă fără zgomot spre scară. Începu să urce încet, evitând treptele care scârţâiau, pregătit să tragă. Uşa dormitorului era închisă şi se opri, ezitând, în faţa ei. Văzuse destule filme la TV ca să ştie cum se procedează de obicei în asemenea situaţii, dar ştia la fel de bine că uşa era groasă cu broasca solidă, şi n-ar fi fost în stare să o doboare dintr-o singură lovitură. Auzi din nou scâncetul, ceva mai tare acum. Apăsă uşor pe clanţă. În loc să trântească uşa de perete şi să se arunce înăuntru, aşa cum o cerea tradiţia melodramatică, el o împinse lent, deschizând-o şi rămânând în prag, cu puşca pregătită.

Fata, aşezată pe pat, tresări violent, holbându-se la el terorizată de frică, apărând cu propriul corp pruncul întins alături de ea.

- Te rog! îl imploră. Te rog, nu trage!

Coborî ţeava puştii, îndreptând-o spre podea.

- Ce dracu’ faci aici? o întrebă scrâşnit. Tensiunea nu dispăruse din muşchii inundaţi de andrenalină. N-ai nici un drept

să intri aşa, în casa mea!

- A trebuit s-o fac! Te rog, nu le spune. Te rog! N-am făcut nimic - totul e o greşeală. *N-am făcut nimic!*

- Elicopterele - pe tine te căutau?! realiză Bowring cu întârziere.

Ea aprobă din cap.

- E o greşeală. Nu sunt ceea ce cred ei. Vor să-mi ia fetiţa, dar totul e o greşeală. Nu are nimic. Nu este ceea ce cred ei.

Nu avea mai mult de 17 ani - chiar mai puţin. Purta un hanorac verde, uzat şi murdar, jeanşi spălăciţi şi tenişi la fel de uzaţi. Era palidă şi murdară de noroi pe faţă, cu părul blond cenuşiu într-o dezordine totală. Pătura în care era înfăşat copilul se pătase şi ea de noroi. Arătau complet inofensiv, chiar patetic - totuşi se aflau în locuinţa sa.

Se pregătea să o întrebe ce credeau «ei» că ar fi ea şi ce spuneau despre copil, însă soneria de la intrare îl opri înainte de a rosti ceva. Evident, elicopterele fuseseră avangarda; operaţiunea avea şi oameni la sol.

„Rahat”, îşi zise, „mi-a adus toată lumea pe cap.”

- Nu, se rugă ea, cu glas sfârşit, groaza împiedicând-o să rostească mai mult.

Bowring coborî scările şi se îndreptă spre uşa de la intrare, cu puşca în mână.

Erau trei militari, unul dintre ei sergent. Se încordară când văzură arma lui, şi încercară să-şi ia automatele de pe umeri, dar Bowring coborî ţeava şi aşeză puşca lângă uşă, rezemând-o de perete.

- Scuzaţi-mă! rosti nesincer. Nu sunt obişnuit cu vizitatori prin locurile astea.

- Căutăm o femeie cu un copil, spuse sergentul, neceremonios. Trebuie să percheziţionăm toată ferma.

- Nu. Este proprietatea mea şi nu aveţi nici un drept. Plecaţi, vă rog, în linişte. Am în staul 200 de scroafe care produc sânge pentru transfuzii şi-mi stricaţi recolta pe o zi întreagă dacă le speriaţi şi încep să pompeze andrenalină în sânge.

- Îmi pare rău, domnule, se încruntă sergentul, dar avem autorizaţia respectivă precum şi motivul necesar. Vo încerca să facem cât mai puţin zgomot, însă trebuie să percheziţionăm ferma.”

„Trebuie să-i fac să plece”, îşi zise Bowring, „şi să termin

o dată cu afacerea asta.”

- Bine. Controlaţi şura, dacă trebuie şi hambarele. Şi coteţul păsărilor. Încercaţi însă să nu intraţi în staul - nu are locuri în care să te poţi ascunde şi se poate vedea totul din uşă. Nu-i nevoie să percheziţionaţi casa. Nu este aici.

- Poate a intrat fără să o vedeţi, se întunecă la chip sergentul.

- Nu avea cum, replică Bowring, încăpăţânat. Uşa din dos este încuiată, la fel şi ferestrele. Pot jura că n-a intrat nimeni pe uşa asta. Dar am zărit pe cineva, acum câtva timp, când eram sus; trecea pe cărarea aceea, din spatele gardului viu, care coboară în vale. Doar o fracţiune de secundă, chiar înainte de a intra în pădure... s-ar putea să fi fost unul din oamenii dumneavoastră, deşi nu cred. Acum vreo 20 - 25 de minute.

- Ia-l pe MacArdle şi Flint şi porniţi spre pădure, ordonă sergentul unuia dintre soldaţi apoi se întoarse iarăşi spre Bowring: Oricum, tot trebuie să controlăm ferma.

- Fă-o repede şi-n linişte, răspunse acesta, rămânând în uşă, astfel încât să nu poată trece nimeni. Fiţi atenţi cu bidoanele de lângă poartă şi vă rog să nu intraţi în staul!

-Şi casa?! Trebuie să controlăm şi înăuntru.

- Nu este nevoie, răspunse bărbatul, privindu-l în ochi pe sergent.

Acesta îi susţinu ferm privirea câteva clipe, apoi ezită şi întrebă, uşor nesigur:

- Nu vă cunosc de undeva?

- Nu. În nici un caz.

- Dumnezeule! realiză sergentul. Sunteţi tipul care s-a întors de pe Marte, Bob Bowring! Ce dracu’ faceţi într-un loc ca ăsta?

- Aici trăiesc, spuse Bowring, calm. Este casa mea.

Rămase nemişcat, însă, sergentul se retrase cu o jumătate de pas şi nu mai părea gata să-l înfrunte. Ştia acum, după ce îl recunoscuse, că avea în faţă un fost ofiţer de armată, erou şi VIP. Nu dorea să ajungă la un conflict deschis cu cineva care i-ar fi putut face greutăţi.

- O.K., spuse în cele din urmă. Vom controla şura şi celelalte locuri, iar de staul mă voi ocupa chiar eu - cu grijă. Mulţumesc.

- Nu întârziaţi prea mult! rosti Bowring închizând uşa şi

punând piedica.

Nu-şi făcea însă iluzii că ar fi obţinut altceva decât o amânare. Ştia că se vor întoarce. Nu îndrăznise să-i întrebe de ce căutau femeia.

— Ar fi trebuit să o predau, murmură el. Terminam pentru totdeauna cu pacostea asta. Nu reuşi însă să sune prea convingător; mai exista încă în el sentimentul curiozităţii, indiferent cât de mult îşi preţuia singurătatea. Voia să ştie de ce pornise armata pe urmele unei fete cu un prunc. Curiozitatea se plăteşte însă, şi se cutremură, asaltat de vârtejul caleidoscopic al amintirilor - senzaţii olfactive, durere şi, mai ales, imagini de neuitat ale miilor de stele ce aprinseseră lungile nopţi petrecute pe Marte. Urcă încet scările, gândindu-se cum îl văzuse sergentul acela: nu ca un om care a *fost* pe Marte, ci ca unul care *s-a întors* - ca şi cum numai ororile din timpul întoarcerii sale acasă contau, ca şi cum faptul că *fusese acolo* ar fi însemnat prea puţin - sau chiar nimic - şi, deci, n-a realizat chiar nimic.

Când fata intră cu copilul în baie, Bowring căută ştirile zilei pe teletext. Nu se aştepta să afle ceva despre urmărirea fetei - considera, automat, că întreaga operaţiune era secretă - însă greşea. Găsi titlurile aproape imediat şi, cu telecomanda în mână, scană până ce dădu peste ultimele relatări. Imaginile elicopterelor erau statice, de arhivă, locul acţiunii era indicat pe o hartă, dar comentariul era la obiect.

„...purtători ai unei boli periculoase. Nici mama şi nici copilul nu prezintă semne exterioare, totuşi atenţionăm publicul să nu-i contacteze sub nici un motiv. Cei care îi văd sunt rugaţi să contacteze poliţia, la unul din numerele...”

Pe ecran apăru un prim plan al fetei, care o făcea să pară mai bătrână decât era. Se numea Janine Stenner. Avea 17 ani.

Bowring rămase cu ochii aţintiţi asupra mâinilor, gândindu-se la cele aflate: „...purtători ai unei boli periculoase.” Ocupându-se puţin de copil, venise în contact nu numai cu unul din fluidele proprii corpului micuţei şi atinsese şi degetele mamei. Totuşi mâinile nu-i tremurau şi-şi dădu seama, uşor surprins, că nu era câtuşi de puţin îngrijorat. Hotărîrea de a-şi trăi viaţa oarecum izolat nu se datora fricii de o eventuală contaminare. Fata îi spusese că era vorba de o greşeală, că afirmaţiile „lor” nu erau adevărate, iar soldaţii nu purtau nici un

fel de echipament de protecţie.

- Purtători a ce? se întrebă el, din nou cu glas tare. Ciumă?

- Este o greşeală, îi răspunse vocea şoptită a fetei. Nu-i adevărat.

Intră în cameră, privind intimidată în jur, spre grămada de PC-uri de lângă perete. Prin uşa deschisă a laboratorului putea să vadă, în interiorul acestuia, mormane de echipament tehnic şi păru neliniştită de posibilele implicaţii privind natura profesiei sale.

- Emma a adormit, adăugă ea, aşezându-se pe scaunul rotitor al staţiei de calcul, printre P.C.-uri (singurul fotoliu din cameră fiind ocupat de Bowring). Am lăsat-o în patul tău.

Bowring opri TV-ul şi lăsă telecomanda.

- De ce spun că eşti contaminată cu o boală periculoasă dacă nu-i adevărat? o întrebă. Sau asta-i versiunea oficială, care ascunde adevăratul motiv?

- Mi-au cerut să avortez, rosti ea încet, clătinând din cap. Spuneau că am ceva... că şi copilul meu o să fie la fel. Mă ţineau într-o clinică particulară, undeva, în sud, dar am evadat. La început, nu mi-a fost greu să m-ascund... Ultimele cinci luni am stat în Heysham - dar când a venit vremea să nasc... nu puteam s-o fac de una singură. Ştiam că mă vor găsi, totuşi aveam nevoie de ajutor... iar acum nu mai este aşa uşor să m-ascund. Însă nu sunt bolnavă, şi nici Emma. Ăia nu ştiu ce spun. Mai erau şi alţii la clinică, şi nici unul din ei nu era bolnav - şi nici nu se fereau să ne atingă, să stea cu noi... e fără sens. Toate-s minciuni. N-am să-i las să mi-o ia pe Emma... Dar acum n-am unde să mă duc...

- Părinţii tăi ştiu ce se-ntâmplă? o întrebă, blând, încercând să-i arate simpatie.

- Mama a murit. Tată n-am avut.

- Dar tatăl Emmei?

Îl privi ciudat, de parcă ştiau că ceea ce-i va spune îl va surprinde. Încercă să rostească ceva, dar se opri şi clătină din cap. Privi iarăşi în jur, încercând să schimbe subiectul.

- Ce-i aici?

- O fermă.

- Creşti porci?

Evident, trăsese cu urechea la discuţia sa cu sergentul.

- Ferma mea produce sânge transfuzabil. Scroafele din staul sunt mutanţi obţinuţi prin inginerie genetică, condiţionate să producă sânge cu diverse tipuri de anticorpi; hormoni şi aşa mai departe. Nu-i aşa urât cum pare - animalele au creierul subdezvoltat - tot pe cale genetică - astfel încât funcţiile să producă mai mult sânge decât au nevoie, aşa că *este necesar să* li se ia sânge cu regularitate - o operaţie destul de asemănătoare cu mulsul vacilor. Mai jos, pe vale, sunt ferme de lapte unde folosesc oi mutante pentru lapte îmbogăţit, însă, pentru sânge transfuzabil oamenilor, scroafele sunt cele mai potrivite. Nu te lăsa păcălită de laborator - nu fac cercetări ştiinţifice, sunt doar fermier.

O privi, curios, dar nu văzu nici o urmă de groază sau repulsie pe faţa ei. Era, într-adevăr, un copil al revoluţiei genetice; lucruri ca această fermă de sânge i se păreau normale.

- Este adevărat că eşti omul care s-a întors de pe Marte?

- Da

- Şi acum eşti fermier aici?

- E o muncă cinstită. Nu eram într-o formă grozavă atunci când ARES a ajuns pe orbita circumterestră... M-au tratat cat au putut mai bine, dar nu mai eram bun pentru serviciul militar - de altfel, pentru nici un efort fizic, ştii, mi se fragilizaseră oasele din cauza perioadei prea lungi petrecute în imponderabilitate, iar costumul nu fusese conceput pentru a fi purtat încontinuu pe durata atâtor luni.

- Trebuie să fi fost un adevărat iad, rosti fata, cu sinceritatea nevinovată a tinereţii, să rămâi atâta timp în costum în compania a două cadavre.

Probabil cunoştea povestea asta de la şcoală, căci pe vremea când se petrecuse, ea trebuie să fi avut cam vârsta pruncului ei.

- Janine, de ce cred ei că eşti contaminată? Ce-i face atât de disperaţi încât să trimită armata după tine?

- Nu ştiu, răspunse ea. Cum era pe-acolo?

- Înghesuială, îi răspunse. Ca într-un cort permanent supraaglomerat.

- Voiam să spun - cum a fost pe Marte...

- Uscat. Foarte roşu şi foarte mort.

- Dar aţi descoperit viaţă acolo.

- Nu. Am descoperit că fusese viaţă, cu miliarde de ani înainte. Pe când sistemul solar era mult mai tânăr.

Se opri, dar îşi dădu seama că ea dorea să continue. Privea în gol şi era încă speriată. Respiră adânc, apoi reluă:

- Cândva, Marte a avut atmosferă şi apă lichidă. Cu mult înainte ca pe Pământ viaţa să se nască în oceane, pe Marte a existat o anume formă de viaţă, care a dispărut. A dispărut *în întregime* — n-a supravieţuit nimic, nici la nivel de bacterie. Deşi nici deasupra fundamentului biochimic al bacteriilor nu existau multe niveluri. Din nefericire, probele pe care le-am adus au fost neconcludente. După o scurtă pauză, continuă: Să ştii că soldaţii ăia se vor întoarce. Astfel de operaţiuni nu pot fi oprite fără rezultate pozitive. Vor continua să purice zona până când te vor găsi. Ai spus-o singură, tu ai putea să scapi ascunzându-te, dar cu copilul n-ai nici o şansă.

- Ne poţi ascunde, rosti ea privindu-l în ochi. Ai o gospodărie mare - trebuie să fie un loc unde să ne poţi ascunde.

- Nu cred. De fapt, ar trebui să te predau.

- Fac orice, coborî ea privirea. Văzând că nu primeşte nici un răspuns, adăugă: Nu trebuie să-ţi fie teamă că te poţi molipsi de ceva. La clinica unde am fost se ştia că sunt în carantină dar asta nu i-a oprit... să...

- Ce vrei să spui?

- Unul din asistenţi... a...

- Te-a violat?

- Nu chiar... Dar n-ar fi trebuit... Eram, doar, pacientă... Eram virgină.

- Atunci ai rămas gravidă - cu Emma?

Scutură violent din cap, privind ţintă podeaua.

- Eram deja, răspunse, şoptit.

Era pe deplin conştientă de ceea ce spunea şi o făcea cu un scop anume. Sugera că asta ar fi avut o legătură cu motivul pentru care fusese internată de fapt, că de aceea i se ceruse să avorteze, iar acum mobilizaseră armata ca s-o caute şi s-o aducă înapoi. Credea oare, că născuse un nou Mesia - sau ceva asemănător?

- Ai vreo idee de ce ţin atât de mult să te găsească? o întrebă cu glas liniştit, egal.

Fata clătină din cap, însă, în cele din urmă spuse:

- Semăn cu mama.

Bowring era un simplu fermier, însă cunoştinţele genetice de bază erau esenţiale în branşa sa. Pe deasupra, avea în staul 200 de scroafe - şi nici una dintre ele nu avusese tată, toate erau clonate.

- Vrei să spui că şi mama ta era virgină atunci când te-a născut? Adică eşti o clonă obţinută prin partenogeneză?

Janine ridică din umeri. „Partenogeneza” nu însemna nimic pentru ea.

- Semăn cu mama, de asta m-au dus în clinica aceea. Emma... poate c-o să semene cu mine - sau poate că nu. Ei cred că va semăna. Dar eu sunt sănătoasă şi ea este sănătoasă. Poţi să ne ascunzi, domnule Bowring? Voi face orice doreşti, dar nu trebuie să-i laşi să mi-o ia pe Emma!

„Oare doresc ceva?” se întrebă, Bowring. „Doresc altceva în afară de spaţiu - în care să mă mişc, aer - să respir, şi să fiu lăsat în pace?” Era o întrebare simplă, la care răspunse cu uşurinţă. Nu voia nimic, cu excepţia, desigur, a lucrurilor imposibile. Ar fi dorit să fie o altă persoană, un cu totul alt om decât cel care se întorsese de pe Marte. Şi-ar fi dorit să nu fie singurul depozitar al amintirilor, al acelei experienţe, al poverii de teamă, greaţă şi vinovăţie - deşi nu avea rost să se simtă vinovat. Norocul, şansa hotărâse să moară ceilalţi iar el să trăiască... şi, totuşi, sentimentul de vină îi umbrea conştiinţa.

Cu timpul, desigur, alţii vor pleca, din nou, pe Marte, pentru a continua efortul, pentru a duce mai departe speranţele şi ambiţiile umanităţii. Atunci îi va fi, poate, mai uşor să uite strălucirea dureroasă a stelelor pe cerul străin şi nesfârşitul deşert, negru noaptea - complet roşu ziua. Între timp, şi-ar fi dorit... oricum, nimic din ceea ce i se oferea.

- Nu se poate. Avea gura neaşteptat de uscată. Trebuie să-ţi dai sema că-i imposibil. Suntem obligaţi să ne trăim viaţa în limitele posibilului. În timp ce vorbea, se gândea la cei doi camarazi cu care călătorise spre casă la bordul lui ARES, închişi în costumele devenite sicrie. Toată ştiinţa lumii n-ar fi reuşit să-i salveze. Nici el şi nici oricare altcineva n-ar fi putut face nimic pentru ei.

„Pentru numele lui Dumnezeu, de ce au nevoie de fata asta?” se întrebă. „De ce spun că ea şi copilul sunt purtători ai nu-ştiu-cărei boli teribile? Cine minte pe cine, şi de ce?”

Soneria sună din nou, insistent.

Acum era un ofiţer - însoţit de sergentul şi soldaţii care fuseseră mai devreme. Ofiţerul avea vreo 50 de ani - doar cu un an sau doi mai tânăr decât Bowring. Îl privi cu un respect neprefăcut pe fostul astronaut.

- Sunt căpitanul Clarke, locotenente, se prezentă.

Bowring înţelese că-şi prezentase gradul nu pentru a dovedi că-i este superior, ci din pură politeţe. Căpitanul Clarke era un adevărat gentleman.

Puşca rămăsese lângă uşă, rezemată de perete. O apucă de ţeavă, cu stânga, şi o roti astfel încât patul ajunse să se odihnească în palma dreaptă.

Clarke păru sincer mirat.

- Nu aveţi nevoie de asta, domnule, spuse. Era ciudat să auzi un căpitan adresându-se astfel cuiva căruia tocmai îi spusese „locotenent”.

- Ce vreţi? întrebă Bowring, glacial.

- Trebuie să vă vorbesc. Sunt dezolat, dar trebuie să vă percheziţionăm din nou ferma - inclusiv casa. Căpitanul făcea eforturi să-şi păstreze tonul amabil, în ciuda ostilităţii evidente a celuilalt.

Răspunsul fu cât se poate de sec.

- Nu.

Clarke ezită o clipă, apoi continuă, părând că glumeşte:

- Femeia este aici, nu-i aşa? Suntem aproape siguri de asta, locotenente - şi nimic nu ne poate face să ne schimbăm părerea, decât o percheziţie amănunţită.

- Nu aveţi dreptul să intraţi, spuse Bowring.

— Ba da, vorbi, liniştit, căpitanul.

Bowring realiză că dacă ar fi fost vorba de altcineva, ar fi intrat de mult în casă. Pur şi simplu l-ar fi dat la o parte şi ar fi pătruns. Nici n-ar fi fost nevoie să aducă un căpitan pentru aşa ceva - tresele de sergent ar fi avut o autoritate suficientă.

- Nu este o problemă fără minoră, continuă Clarke văzând că Bowring nu spune nimic. Suntem obligaţi să le luăm în grija noastră, pe mamă şi pruncul ei. Te asigur că nu intenţionez să le fac nici un rău.

- Atunci de ce fug? atacă Bowring, ştiind că se apropie prea mult de o recunoaştere.

- Pentru că ea nu înţelege. Ştie că doctorii au considerat că ar fi fost mai bine să renunţe la copil, iar acum crede că-i vor

face rău fetiţei - dar nu-i aşa. Adevărul este că... trebuie s-o ţinem sub observaţie.

- Asta pentru că ea şi copilul suferă de o boală - sau cam aşa ceva?

- Într-un fel, aşa-i.

Bowring puse degetul pe trăgaci. De dat asta, sergentul avea arma în mână şi încercă s-o îndrepte spre el, însă căpitanul se interpuse.

Îi amintea, într-un fel, de acel căpitan, adevăratul căpitan, care murise pe Marte, al cărui corp, putrezind în ciuda tuturor măsurilor de sterilizare, adăpostea, încă, un fel de viaţă — la nivel bacterial — singurul fel de viaţă care mai exista acum pe Marte.

- Dacă este contagioasă, spuse Bowring, vă asumaţi un risc al dracu' de mare. Unde vă sunt măştile şi mânuşile de cauciuc?

- Nu este contagioasă. Cel puţin, nu deocamdată.

- Nu vrei să-mi explici? îl întrebă Bowring, văzând că celălalt nu mai continuă.

Clarke oftă adânc, lăsând să i se vadă nerăbdarea dar păstrându-şi controlul.

- Pierdem timp, domnule Bowring. Avem de gând, trebuie să intrăm în casă, iar dumneavoastră ştiţi bine că nu ne puteţi opri. O ştiţi bine.

- Măi, căcat cu ochi, încearcă doar să pui un picior în casa mea şi te fac praf, indiferent ce eşti sau speri să fii.

Nu credea ceea ce spunea şi-i fu ruşine, ştiind că se face de râs, dar nu putea să se dea la o parte, nu putea să cedeze.

Seregentul îşi ridică arma. Mişcarea îi distrase atenţia lui Bowring, care făcu o jumătate de pas în faţă, pentru a-l ameninţa. Clarke îi apucă puşca de ţeavă, dând-o la o parte. Bowring strânse degetele involuntar şi glonţul porni, fără a pune însă în pericol pe cineva.

Chiar şi aşa reacţia soldaţilor fu iute: un pat de armă îl lovi în cap, din lateral, şi Bowring se prăbuşi, durerea aruncându-l iarăşi pe ARES, în lunga, nesfârşita călătorie de întoarcere acasă.

Când îşi reveni, se afla întins pe propriul pat. Căpitanul Clarke stătea la fereastră, cu spatele la el, privind afară. Era încă ameţit, totuşi durerea nu era atât de puternică pe cât s-ar fi

aşteptat şi-şi dădu seama că îl îndopaseră cu analgezice. Chiar şi aşa, simţea în nări duhoarea costumului şi avea încă în faţa ochilor corpurile celor doi camarazi.

Când îl auzi foindu-se, Clarke se întoarse spre el.

- Nu-ncerca să te ridici. Îmi pare într-adevăr rău pentru cele întâmplate; prostănacul ăla te-a lovit cam tare — însă n-ai nici o fractură. Un cucui care va trece!

Bowring ridică încet, mâna la cap. Nu avea nici un bandaj pe cap şi nici sânge în păr, doar un cucui uriaş în stânga capului.

- N-ar fi trebuit să-ţi vânturi puşca aşa, spuse căpitanul parcă nesigur dacă să fie supărat sau compătimitor. Ai complicat lucrurile fără nici un rost. Cred că erai conştient că nu ne poţi împiedica să intrăm. De ce nu ne-ai lăsat, pur şi simplu?

- Pentru că n-am avut chef.

- Şi pentru că n-ai avut chef ai crezut că ai să reuşeşti să... pentru că eşti omul care a revenit de pe Marte?! Părea dezamăgit.

- Cam aşa ceva, mormăi Bowring şi în glasul său se simţi o urmă de resentiment La urma urmei, era într-adevăr omul care se întorsese de pe Marte. Nu o celebritate, totuşi oamenii îşi mai aminteau de el. Era o legendă vie. Era, încă, în stare să-şi facă auzit cuvântul — să pună întrebări incomode oricând şi oriunde ar fi vrut, şi să pretindă răspunsuri.

- O poţi vizita oricând vei dori, spuse Clarke, parcă ghicindu-i gândurile. Te poţi convinge că este bine îngrijită, şi ea şi copilul. Poţi cere orice — chiar şi o explicaţie. Deocamdată însă, locotenente, trebuie să te anunţ că ai fost reactivat. Eşti, din nou, în serviciul activ şi tot ceea ce ţi se pretinde este să-ţi ţii gura. Ăsta-i târgul. Dacă ar fi fost oricine altcineva în locul tău l-am fi ameţit cu minciuni şi ameninţări, dar se presupune că tu eşti de partea noastră. Ar trebui să înţelegi.

- Ei bine, nu-nţeleg, răspunse Bowring, acru, ridicându-se în capul oaselor în ciuda sfatului primit. Îl durea capul, însă era suportabil. Spune-mi ce dracu’ de boală are.

- Are ceea ce tu n-ai reuşit să aduci de pe Marte, răspunse Clarke calm, rezemându-se pe pervazul ferestrei. Viaţă - o altă formă de viaţă.

- Ce?

Nu putea fi adevărat — dar nici nu suna a minciună.

- Am fost invadaţi, continuă căpitanul pe un ton degajat şi

Bowring avu nevoie de câteva clipe să-şi rearanjeze gândurile, înţelegând toate implicaţiile.

- Când?

- Cel mai probabil — în jurul lui 1915, cu o aproximaţie de 3 ani.

- De cine? De o mână de femei care se reproduc prin partenogeneză şi care, întâmplător, arată perfect umane? întrebă Bowring, sarcastic. Fără îndoială că au stat ascunse până acum — iar de-a lungul ultimilor o sută şi ceva de ani au uitat, cine erau, sau să-şi transmită cunoştinţele din generaţie în generaţie. Doamne, sună mai prost ca-n melodramele hollywoodiene!

- Ţi-a povestit, deci, de „naşterea imaculată”?

Aluziile cu privire la scenariile proaste păreau să nu-l deranjeze pe Clarke.

- N-am crezut-o, spuse Bowring, oblojindu-şi cucuiul. Durerea scăzu, după câtva timp. Soldatul nu-l lovise prea tare însă el era, la urma urmei, un bărbat destul de în vârstă.

- Ei bine, e adevărat! continuă Clarke. Tu, mai ales, n-ar trebui să fii prea surprins de asta.

- Pentru că m-am întors de pe Marte? Nu reuşea să vadă legătura, deşi mai devreme fusese pe punctul să izbutească.

- Pentru că lucrezi într-o fermă de produs sânge. Ai un staul plin cu animale fără tată, şi asta pentru că-i mult mai simplu să le faci să se înmulţească singure, unele din altele... şi pentru exact acelaşi motiv „gazdele” invadatorilor se vor înmulţi astfel pentru 10, sau 50 sau 100 de generaţii. Locotenente, uită „episodul Marte”! Gândeşte-te cum ar organiza invazia o altă specie, orientată spre biotehnologie! Fără flote stelare, fără arme, fără opoziţie, numai... Se opri, aşteptând reacţia celuilalt.

Deşi simţea că îi crapă capul, Bowring înţelese imediat şi continuă:

- Numai citogene. Citogene artificiale. Paraziţi obţinuţi prin inginerie genetică - compuşi genetic asemănători celor pe care-i implantăm în celulele scroafelor, şi oilor, şi tuturor celorlalte animale modificate genetic pentru a le face să producă ceea ce vrem.

Acum putea urmări foarte uşor lanţul raţionamentelor. Citogenele sunt nişte pachete cu informaţii genetice, funcţionând exact ca genele din nucleul unei celule, şi folosind

sistemul de înmulţire al acesteia pentru a se autoreproduce şi a produce proteine. Ele sunt ereditare, în sensul că pot trece de la părinte la copil — dar numai de la mamă la fiică, deoarece ovulul îşi păstrează citoplasma în timpul procesului de reproducere, pe când spermatozoizii n-o fac. Ar putea, totuşi, să se transmită şi în cazul reproducerii sexuale normale, dar este mult mai simplu ca, odată obţinută o combinaţie corectă a acestora cu un set de gene nucleice, să se multiplice complexul rezultat. Se evită astfel posibilitatea apariţiei fenomenului de respingere datorat sistemului imunitar al „gazdei”. Mutanţii pe care îi avea în staul erau în totalitate animale clonate, obţinute prin partenogeneză indusă. Selecţia naturală nu folosea citogenele, însă asta era, probabil, doar un capriciu al naturii — inginerii geneticieni înţeleseseră repede avantajele potenţiale ale acestora.

- De unde ştiţi că este vorba de citogene *extraterestre*? întrebă el. Poate sunt doar rezultatul unei mutaţii naturale — nu uita că până acum am descoperit că cele mai bune idei pe care le-a avut omul au fost mai întâi utilizate de mama natură.

- Sunt prea complexe. Şi nu sunt făcute din ADN. Sunt foarte asemănătoare, din punct de vedere chimic, dar nu identice. Tot ce trăieşte pe Pământ, de la virus şi parameci la arbore, şoarece sau om are, din punct de vedere chimic, originea comună, un strămoş comun. Este posibil ca şi citogenele Janinei să aibă un strămoş comun cu sistemul nostru genetic, însă, dacă este aşa, acesta a existat acum câteva miliarde de ani şi, probabil, nu pe Terra. N-am mai întâlnit până acum ceva asemănător — deşi există ipoteza că am fi avut ocazia să vedem nişte rude apropiate ale lor.

Nu exista decât un singur loc unde cineva ar fi putut să găsească nişte „rude apropiate” ale unor citogene extraterestre şi Bowring nu avu nici o problemă să urmărească ideea şi să identifice alternativele.

- Vrei să spui că Janine şi copilul poartă un material genetic identic cu cel pe care l-am adus de pe Marte? Că Pământul a fost invadat în 1915 de sporii produşi pe Marte de nişte forme de viaţă care au dispărut acum mai bine de un miliard de ani?

- Este doar o ipoteză, răspunse Clarke. Poate că Marte a fost invadat, la rândul lui, din alte lumi. Nimeni nu poate şti.

Nimeni nu poate spune dacă aceste citogene au fost realizate prin inginerie genetică sau dacă au evoluat spre această formă undeva în nemărginirea universului. Nu putem şti nici măcar dacă noi am fost vizaţi ori dacă au ajuns aici din întâmplare. Poate că întregul Univers colcăie cu citogene oportuniste. Poate este şi cazul strămoşului noastru comun, compusul chimic primordial. Nimeni nu poate şti. Ne străduim, însă — iar între timp Janine Stenner şi toate rudele ei de sânge trebuie să fie ţinute sub supraveghere. Trebuie să-i studiem — să-i controlăm — cel puţin până când ne vom da seama care este rolul evoluţiei lor. S-ar putea să avem încă multe surprize neplăcute din acest punct de vedere şi n-am vrea să fim luaţi prin surprindere — după cum cred că ai înţeles deja, locotenente Bowring.

„Rahat”, gândi acesta, nu prea convins. „Ştia totuşi că ofiţerul avea dreptate. Atât Clarke cât şi cei de la care primea ordinele *ştiau* că va înţelege, *ştiau* că va putea fi câştigat de partea lor fără probleme. Până la urmă, el era unul dintre cei care îşi făcuseră datoria faţă de umanitate, faţă de Marea Aventură. Era unul dintre pionierii care încercaseră cucerirea noilor frontiere — unul dintre primii ambasadori ai ADN-ului în faţa Universului, în cele din urmă, asta suntem: doar vectori ai propriilor gene, instrumente ale luptei lor pentru existenţă.”

Se ridică în picioare — puţin nesigur, însă reuşi să meargă. Se apropie de Clarke şi rămase lângă el, părând să accepte astfel - fără a recunoaşte deschis - că acesta avusese dreptate. Ultimele raze ale soarelui arămeau acoperişul staulului. Camionul care ridica recolta zilnică de sânge trecuse de mult, elicopterele şi soldaţii plecaseră şi ei. Era tăcut. După ce şi Clarke va pleca totul va reveni la normal... sau aproape. Era iarăşi în serviciu activ. Avea un nou secret de păstrat şi un nou subiect de meditaţie.

- Trebuia să fi încercat să-i explici, spuse, după o pauză. Să-i fi spus despre ce-i vorba.

- E doar un copil, răspunse Clarke. Îi lipseşte inteligenţa ta, locotenente, şi simţul răspunderii. Suntem de părere că această problemă nu trebuie să dea naştere la tot felul de zvonuri sau să devină subiect de senzaţie pentru reporteri. Îţi dai seama ce ar putea scoate presa dintr-un astfel de subiect; dacă *tu* ne-ai considerat vânători de vrăjitoare, îţi poţi închipui

ce angoase ar putea teroriza populaţia, datorită concepţiilor şi credinţelor greşite ale oamenilor. Există printre noi oameni care poartă în ei semne ale unei vieţi extraterestre — ai vrea într-adevăr să încerci să explici asta unora cum sunt cei care consideră că ceea ce faci tu este un fel de vrăjitorie? Îţi dai seama, cred, de ce munca într-o fermă de sânge este opţiunea pentru cineva care doreşte să se sustragă oricărui contact cu societatea. Nu toţi oamenii înţeleg aceste lucruri.

- Ar fi trebuit să-i explici, repetă Bowring, încăpăţânat. Are dreptul să ştie, să-i fie dată o şansă pentru a înţelege. La urma urmei *este* un copil al revoluţiei genetice.

Clarke se îndreptă spre uşă. Nu-l atinse pe Bowring, nici măcar nu încercă să-i întindă mâna.

- O poţi vedea oricând doreşti, repetă el. Între timp, ai grijă de tine până-ţi trece cucuiul.

În prag se opri:

- Te-a întrebat cum a fost? Te-a întrebat ce ai simţit când ai fost pe alt pământ şi te-ai aflat sub alte stele? Te-a întrebat ce faci aici, într-o fermă de sânge pierdută în mijlocul pustietăţii?

- Da, şopti Bowring.

- Şi a înţeles ceea ce i-ai spus? A realizat toate implicaţiile?

Bowring se gândea la stelele strălucind orbitoare ale magnificei nopţi marţiene, la incredibilul trandafiriu al serilor, la nemărginirea încremenită a pământurilor pustii aprinse de soarele ucigător; şi la încrâncenata singurătate a lungului, nesfârşitului drum de întoarcere acasă în trista, bolnava navă-coşciug... şi la relicvele fragile ale unei vieţi trecute, de mult dispărute, pe care le purtase spre casă împreună cu cele două corpuri ale prietenilor săi. Imaginile i se îngrămădeau în minte contopindu-se într-un amestec haotic de senzaţii, ameţindu-l, rupându-i şirul gândurilor şi anihilându-i simţul realităţii. Îi trebuiră câteva secunde bune ca să se poată sustrage acestor sentimente şi să-şi revină. „E oare, posibil”, se întrebă el, „să fi supravieţuit ceva mai mult decât forma de viaţă marţiană, un fel de strămoş comun prin care Pământul cel viu să fie pus alături de leşul lui Marte?”

- Nu i-aş fi putut explica, îi răspunse, stânjenit. Nici n-am vrut. Totuşi, am să încerc. Cu timpul, cred că am să reuşesc s-o fac să înţeleagă. Are tot dreptul să-ncerce să înţeleagă.

- Poate că ar trebui cu toţii să încercăm, spuse Clerke, şi poate am ajunge să înţelegem.

Îl părăsi apoi, în tăcere, pe Bowring, în braţele singurătăţii şi durerii încă vie.